

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmødig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.« Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!«
Matthæusevangeliet 21,1-9

-

På denne første søndag i advent hører vi om Jesu indtog i Jerusalem. Fordi profetien skulle opfyldes, der lød: *Se, din konge kommer til dig, sagtmødig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.* Noget gør altså et indtog i dag, og vi skal forberede os. Advent er forberedelsens tid. Og fornyelsens tid, selvom det hele virker bekendt. Men der er flere ting, som gør indtog i dag, på ny: Vi træder denne søndag ind i et nyt kirkeår, det er altså nytår, og kirken er for en gangs skyld lidt foran resten af verden. Samtidig er der et nyt menighedsråd, som træder til, hvormed en ny og vigtig periode her ved kirken begynder.

Denne søndag har vi tilmed *flere* lys i spil; selvfølgelig har vi det første lys i adventskransen, som vi plejer at tænde første søndag i advent. Men i år har vi også fået besøg af et såkaldt fredsllys, der står og blaffer så fint på bordet ovre ved orgelet sammen med spejderne. I håbet om, at freden må gøre et indtog i verden. I lyset brænder en flamme, der er rejst hele vejen fra Betlehem, fra det evigt brændende fredsllys, som står i fødselsgrøtten og minder om det mørke, der ikke formår at gribe lyset, selvom det prøver ihærdigt. Hvert år op til advent sendes dette lys ud i verden, til alverdens kirker rundt omkring. Med fly og bil og tog til mange lande, og senere af spejdere med flagermuslygter

rundt til landets menigheder, så vi kan samles og blive vidne til, at lyset gør sit indtog. Og at lyset beriger os med sit stille selskab, i al sagtomdighed.

Det sker i en mørk tid, i et verdenssamfund, hvor lyset ikke har gode betingelser. I en periode af vores historie, hvor sagtomdigheden halter eller helt fortrænges. Hvor herskerne ikke rider på æsler, men hvor der kæmpes indædt om at tordne forrest ind i den næste kamp på krigsskuepladsen. Den næste kamp om herredømmet. Om økonomiens konjunkturer. Om klimaet. Om styreformen. Om måden vi forstår et menneske på. Det er ganske enkelt til at miste både håbet, pusten og forstanden af.

Så midt i dette morads holder vi en pause og samler os om noget så afgørende vigtigt som et lille lys der brænder. For jo mere ligegyldigt vi synes sådan noget er, desto vigtigere er det at holde fast i betydningen af det.

Et fredsllys. Fordi der er så meget andet end fred, der gør sit indtog i øjeblikket. For små hundrede år siden talte man om, hvordan volden gjorde sit indtog i Europa. Hvordan indtoget så at sige *indtog* verden med en forskruet forståelse af magt. Allerede i 1914 udtalte den engelske udenrigsminister Edvard Grey ordene: »*Lamperne slukkes over hele Europa - vi vil ikke se dem blive tændt igen i vor levetid*«. Grey fik desværre ret. Første verdenskrig lagde kimen til fascismen og nazismen og de ekstreme kræfter, der fik fat i befolkningen, fra øverst til nederst, og som tryllebandt masserne. Det var mørket, der gjorde sit indtog, og lamperne blev i enhver tænkelig forstand slukket. Verden brød sammen i en totalkrig, en verdenskrig, og vi nåede et civilisatorisk lavpunkt et sted på den hullede vej mellem kz-lejrene og atombomben. Det var ikke muligt at nå lavere ned i krigsmørket, og det næste naturlige skridt var den totale udslettelse af selve livet. Så vi fandt sammen i forening og skrev under i protest mod det mørke, der havde gjort sit indtog. *Aldrig mere 9. april*, lød det herhjemme. Og engang i slutningen 80'erne blev lamperne tændt i Europa igen, for alvor. Vækstlamper, sundhedslamper og rentelamper, og måske i sådan en grad, at vi helt glemte at give olie til den mest livsnødvendige lampe af dem alle; den lampe der lyser op i menneskets inderste fortvivlede mørke. Troens lampe, selvforglemmelsens og næstekærlighedens lampe. Evangeliets lampe.

Men man kan som bekendt ikke tjene to herrer, og det er da helt forståeligt, for hvad skal man med Gud, når man selv lever som én? Når mere håndgribelige fristelser pludselig gør deres indtog? Når den positive tænkning rider smilende ind i byen og forkaster den urgamle pølsesnak om synd og frelse. Og man var lige ved at hoppe på den, for det totale fravær af friktion forblinder folkene og gør os menneskeligt forsvarsløse. Og i øvrigt også forsvarspolitisk forsvarsløse. Kampene blev færre, imens selve kampens natur blev forandret. *Kæmp for alt, hvad du har kært*, sang vi pligtskyldigt med tanke på vores helte, der efterhånden forsvandt i mulden. For hvad havde man egentlig kært? Hvad ville man leve og dø for?

Nu er det som om, at der blæser andre vinde over os. Og rundt omkring i verden slukkes lamperne, eller lyset dæmpes i hvert fald gevaldigt. Ikke bare i Europa, men i hele verden. Tænk bare på det rædselsfulde indtog, som vi ser i Aleppo, hvor Syriens hær må tage benene på nakken, fordi et islamistisk mørkeregime buldrer frem i gaderne. Imens står autokraterne og vinker bag deres kanoner. Man puster sig op, man opruster og køber ind, og fredsbevægelserne er blevet så underligt stille. Når selv gamle pacifistiske politikere kan udtale, at vi må *ud med de røde linjer og ind med de langtrækkende missiler*, så ved man at noget er ved at ændre sig. Det er ikke sagtomdigheden der fylder tiden.

Men alligevel mødes vi her. I kirken. Eller rettere: Derfor mødes vi her. I protest eller afmagt, i dyb taknemmelighed over alt det, vi trods alt får. Fordi den lokale kirke er verdens håb. Hvor skulle vi ellers gå hen og få opbygget vores tillid til verden? Når verden bliver barsk og kold, vender vi blikket mod det, der nødvendigvis må være godt, fordi Gud med nødvendighed må være god. Derfor denne skønne forsamling - og en flagermuslygte der står og blafrer. Til minde om den sagtomdighed, den fred, som Jesus kommer ridende ind i Jerusalem med. På et æsel og et trækdyrs føl. I en verden af krigshingste og langtrækkende missiler.

Den lokale kirke er verdens håb, fordi der i den lokale kirke forkyndes et evangelium. I alverdens kirker og katedraler lyder det gode budskab denne søndag formiddag. Budskabet om en fattig tømrersøn fra Nazareth, der rider ind i den by, der senere skal dømmes ham og

pine ham til døde. Men han rider ind i byen med ophøjet ro, *sagtmodig, ridende på et æsel*. Og folkeskaren breder deres kapper ud på vejen, og de råber *hosianna*. Hosianna, der betyder *Herre, frels os!* Skaren ved, at denne mand kommer med noget, som intet andet i denne verden kan trumfe.

Ingen magt er større end den magt, der ligger i dette indtog. Et anti-indtog på æselryg. En historie der er så utrolig, i ordets egentlige forstand, at den simpelthen må være sand og at den må betyde noget for os. Hvordan skulle det ellers kunne lade sig gøre, at fortællingen om menneskets skrøbelighed, om sagtmodighed, om tilgivelsens magt, finder vej?

Hvordan skulle den fortælling dog få så stor en betydning i en verden fuld af rædsel og ondskab – hvis ikke den var sand? Budskabet om ham der kommer med fred. Ærens konge, Hærskarers Herre, Freds Fyrste. Og hvad han nu ellers har af navne, denne Jesus, Guds søn, der kom til verden med en magt, der ikke ligner noget vi kender. En magt som i sig selv er ubegribelig, fordi vi ikke kan gribe Hans magt for at hæve os over andre. Det er en magt, der kun kan udøves, når vi bliver hinandens tjenere, hinandens lys.

Så lad os da bruge adventstiden til at aflægge mørkets gerninger, og iføre os lysets rustning, som Paulus skriver.

Lad Fredsfyrsten gøre sit indtog i en tid, der ganske vist kræver oprustning, ild og våben, men som mere end noget andet kræver at vi iklæder os en rustning af lys, fred og håb for morgendagen. I troen på ham, der kommer til os, *sagtmodig, ridende på et æsel, og på et trækdyrs føl*. *Og derfor kan vi sige: Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Far, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver en sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen*